Απάντηση εις την ένσταση: «Πιστεύω εις τον Θεόν καλύτερα από τον καθένα, αλλά εις την Εκκλησίαν δεν πηγαίνω· την Θρησκεία την έχω μέσα μου» (Δημήτριος Παναγόπουλος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 26 Απριλίου, 2010

Υπάρχει δυστυχώς και μία τοιαύτη μερίς ανθρώπων, που φέρουν τον τίτλον του «καλού, του θρήσκου, του αγαθού», αλλά μακρυά από την Εκκλησίαν του Χριστού.

Εις αυτούς έχομεν να υπενθυμήσωμεν ότι ο νηπιοβαπτισθείς και μη διατηρήσας εκ των υστέρων δια της Θείας Κοινωνίας (ήτις υπάρχει εν τη Εκκλησία του Χριστού) την αναγεννηθείσαν εκ του Βαπτίσματος ζωήν, ότι το όνομα έχει ότι ζη και είναι νεκρός.

Επίσης θα πρέπη να μάθουν οι τοιούτοι ότι η Βασιλεία των Ουρανών είναι του Θεού Πατρός και **κληρονομείται** υπό των υιών του Θεού. Του φυσικού υιού, που είναι ο Χριστός, και των της Χάριτος, που είναι όλοι, όσοι εδέχθησαν τον Χριστόν. Ώστε, όστις ευρίσκεται έξω της Εκκλησίας του Χριστού δεν είναι μέλος του Χριστού, δεν έχει συγγένειαν μαζί Του και δεν είναι αδελφός Του. Και εφ' όσον δεν έχει συγγένειαν με τον Χριστόν ούτε και με τον Θεόν Πατέρα έχει. Και ας λέγη ό,τι θέλει και ας πιστεύη όπως θέλει.

Περί της υποθέσεως δε ταύτης ο Κύριος έχει απαντήσει δια μιας παραβολικής εικόνος, της αμπέλου ως εξής· «***Εγώ ειμι η άμπελος η αληθινή, και ο πατήρ μου ο γεωργός εστι. Παν κλήμα εν εμοί μη φέρον καρπόν, αίρει αυτό, ίνα πλείονα καρπόν φέρη... μείνατε εν εμοί, καγώ εν υμίν. Καθώς το κλήμα ου δύναται καρπόν φέρειν αφ' εαυτού, εάν μη μείνη εν τη αμπέλω, ούτως ουδέ υμείς, εάν μη εν εμοί μείνητε. Εγώ ειμί η άμπελος, υμείς τα κλήματα. Ο μένων εν εμοί καγώ εν αυτώ, ούτος φέρει καρπόν πολύν, ότι χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν. Εάν μη τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα και εξηράνθη, και συνάγουσιν αυτό και εις το πυρ βάλλουσι και καίεται...***» (*Ιωάν. ιε' 1-6*).

Η σχέσις λοιπόν, ήτις δέον να υπάρχη μεταξύ **Θεού — Χριστού — Πιστού** και η ωφέλεια, ήτις θα προκύπτη δια τον **Πιστόν** εκ της **οργανικής** αυτής σχέσεως, ως και αι συνέπειαι εκ της τυχόν διαλύσεως αυτής, διδάσκονται εκ μέρους του Κυρίου δια της τόσον ζωντανής εικόνος της αμπέλου και των κλημάτων, λέγων ότι Αυτός

είναι η άμπελος (το κούρβουλο) και ημείς οι πιστοί είμεθα τα κλήματα, (οι βέργες), και όποια βέργα (κλήμα) παραμένει οργανικώς ηνωμένη με το κούρβουλο το (αμπέλι) θα φέρη καρπόν, αντιθέτως δε όποια βέργα (κλήμα) αποκοπή, θα ξηρανθή και θα ριφθή εις το πυρ.

Αυτό βεβαίως δι' ημάς καλύπτεται υπό μυστηρίου το πως δηλαδή ημείς οι άνθρωποι ενούμεθα οργανικώς, τόσον με τον Χριστόν όσον και με τον Πατέρα του Χριστού, ώστε να ομοιάζωμεν της αμπέλου μετά των κλημάτων. Εν τούτοις όμως κάτι μας έχει είπει περί αυτής της μυστηριώδους ενώσεως· «***Ο τρώγων μου*** (όχι άπαξ του ενιαυτού μόνον) ***την σάρκα και πίνων*** (συνεχώς) ***το αίμα ΕΝ ΕΜΟΙ ΜΕΝΕΙ, ΚΑΓΩ ΕΝ ΑΥΤΩ***» (*Ιωάν. στ' 56*). Ιδού λοιπόν ο τρόπος της οργανικής ημών ενώσεως μετά του Ιησού (της αμπέλου). Πράττοντες ούτω, απομυζώμεν εξ Αυτού δια της Θείας Κοινωνίας, ως η βέργα (το κλήμα) από το κούρβουλο (την άμπελον) και ούτω ευρισκόμεθα εν ζωή με καρπούς και φύλλωμα. Αποκόπτοντες όμως εαυτούς εκ του Ιησού, μη εκκλησιαζόμενοι ή εκκλησιαζόμενοι και μη κοινωνούντες, τότε ξηραινόμεθα και βαλλόμεθα εις το πυρ, την Κόλασιν. Τώρα, τίνι τρόπω δια της Θείας Κοινωνίας μας διατηρεί την ζωοποιηθείσαν εν τω Βαπτίσματι ψυχήν μας και πως μας ενώνει με τον εαυτόν Του και με τον Πατέρα Του, δεν δυνάμεθα να το εννοήσωμεν εν τούτω τω κόσμω. Δι' αυτό λέγει· «***Εν εκείνη τη ημέρα γνώσεσθε υμείς, ότι εγώ εν τω πατρί μου και υμείς εν εμοί καγώ εν υμίν*** » (*Ιωάν. ιδ' 20*), τώρα δε δύνασθε.

Εξ όλων λοιπόν τούτων βλέπομεν, ότι ο ευρισκόμενος μακράν της Εκκλησίας του Χριστού και κατά συνέπειαν και της Θείας Κοινωνίας είναι δια το πυρ της Κολάσεως καθ' ό ξηρός, αποκεκομμένος εκ της αμπέλου. Και ο Μέγας Βασίλειος περί της αναγκαιότητος αυτής του εκκλησιασμού και της Θείας Κοινωνίας, λέγει· «***Δει τον αναγεννηθέντα δια του Βαπτίσματος ΤΡΕΦΕΣΘΑΙ τη Μεταλήψει των Θείων Μυστηρίων· Χρεία ουν ΤΡΕΦΕΣΘΑΙ*** (όχι την Μ. Πέμπτη μόνον) ***ημάς τροφήν ζωής αιωνίου, ήν τινα παραδέδωκεν ημίν ο Υιός του Θεού του ζώντος***». Και ο **Συμεών Θεσσαλονίκης** ομιλών, διατί γίνεται η Λειτουργία, λέγει· «***Η Θεία Λειτουργία εστί τελετή εις το ιερουργηθήναι Αυτό το Πανάγιον Σώμα του Κυρίου και τοις πιστοίς ΑΠΑΣΙΝ εις κοινωνίαν δοθήναι, και εστι καθ' εαυτήν μόνην εις Κοινωνίαν***».

Μή πλανώμεθα λοιπόν, ότι είμεθα εν τάξει και δεν έχομεν ανάγκην της Εκκλησίας. Είναι τόσον αστείον να λέγωμεν ότι δεν έχομεν ανάγκην αυτής, ωσάν να λέγη εις κήπος που άπαξ εφυτεύθη, ότι δεν έχει καμμίαν ανάγκην ύδατος.

(Απόσπασμα εκ του βιβλίου «Άλλο καλός άνθρωπος και άλλο Χριστιανός», Δ. Παναγόπουλος (1916-1982), Εκδόσεις Νεκτ. Παναγόπουλος)